A°. 1832. N°. 75.

SURINAAMSCHE COURANT.

DINGSDAG, DEN 18 SEPTEMBER.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

AMSTERDAM 20 Julij 1832.

De *Oostenrijksche Beobachter* deelt thans het navolgende op den 9den Muharrem, 1248 (7 Junij 1832) te Alexandrie uitgegeven bulletin wegens de verovering van St. Jean d'Acre mede:

»Een legerkorps der Syrische expeditie was sints zes maanden belast met de belegerings-operatien van St. Jean d'Acre. De Opperbevelhebber Ibrahim-Pacha nam het besluit om door het bestormen der vestingwerken een eind aan de zaak te maken. Den 26sten Zilhidsche (26 Mei) ontbood hij de Generaals, de Kolonels en Bataljonschefs van het belegerings korps bij zich en trof de volgende maatregelen: De brigade-Kolonel Achmed-Bey ontving bevel om zich met het eerste bataljon des tweeden regements en verzeld door den kolonel van dat regement, op de bres in den toren Kapuburdschu aan te dringen. Het tweede bataljon, onder aanvoering van den luitenant-kolonel moest op de tweede bres tegenover Nebi-Saleh en het derde bataljon, onder bevel van Omer-Bei op de laatste bres van Zavié aanrukken. Het vierde bataljon van dit regement werd gelast zich onder de eerste bres te houden om in geval van nood versterking te kunnen leveren. Een bataljon van het 10de regement, met den Kolonel aan het hoofd, moest zich tot datzelfde einde in de loopgraven onder de derde bres posteren. Een ander bataljon van dat zelfde regement was bestemd om tegen een ure des nachts ladders te brengen in de loopgraven nabij den toren Kerimburdschu, met last om daar het oogenblik des stormloopens af te wachten. De opperbevelhebber gaf nog daarenboven aan elken officier afzonderlijke bevelen. In de nacht van 26 op 27 Mei openden de batterijen derzelver vuur tegen de vesting. Den 27sten des morgens, weinige oogenblikken voor het opgaan der zon, gaf de opperbevelhebber bevel tot stormloopen. De tegen de bres van Zavié gekommandeerde troepen bemagtigden oogenblikkelijk eene veschansing en versterkten zich daar binnen. Het detachement, dat door de bres van Kapuburdschu moest deboucheren, vond tegenstand van wege de belegerden, begon te weifelen en scheen op het punt te zijn om terug te keeren. Toen de opperbevelhebber dit bemerkte trok hij den sabel, dreigde dengenen te zullen neerhouwen die mine mogt maken om te wijken, en dreef hen voorwaarts tot dat zij aan de bres post gevat hadden. Het versterkingskorps snelde toe en terwijl eene gedeelte den vijand door klein-geweervuur terugdreef wierp het andere eene schans op. De tegenover Nebi-Saleh geopende bres werd door onze soldaten bestormd, die zich vervolgens aldaar vastzettenden en het geschut veroverden. Terwijl op de bressen met de belegerden werd gevochten, die omtrent 2000 man sterk waren, wierpen zich dezen in den tijd van anderhalf uur driemaal op de bij de bres van Kapuburdschu opgerigte verschansing, doch werden telkenmale terug geslagen. Hetzelfde had plaats bij de bres van Zavié. Het kleingeweer- en kanonvuur duurde van weerszijden nog eenige uren voort. Eerst tegen vier uren des namiddags maakte het bataljon des 10den regements, hetwelk op de bres van Zavié geposteerd was, uit deszelfs verschansing zulk een hevigen aanval tegen de belegerden, dat deze het verlangen te kennen gaven om te kapituleren. Het vuren nam hierop een einde. Oogenblikkelijk daarop kwam uit de plaats, werwaarts de belegerden gevlugt waren, eene deputatie te voorschijn, bestande uit eenig chefs der kanonniers, den Mufti en Iman van Abdallha-Pacha, alle welke zich aan de voeten van den opperbevelhebber nederwierpen om genade af te smeeken. De opperbevelhebber verleende hun dezelve, waarborgde hun veiligheid van persoon en goederen en liet hun zelfs hunne wapenen behouden. Aan Abdallah-Pacha schonk hij niets dan het leven. Kort na zonsondergang zond hij den brigade-generaal Selim-Bei aan hem af. Omstreeks middernacht begaf Abdallah-Pacha zich van zijnen Kiaja verzeld, naar den opperbevelhebber, die hem met de eenen vizier toekomende eerbewijzen en vele vriendelijkheid ontving. Ten half een ure des nachts begaven zich beiden te paard en van den Kiaja begeleid naar het paleis, dat buiten de stad gelegen is, en bragten aldaar den nacht door. Diegenen onzer troepen, welke binnen de stad gedrongen waren, gaven zich aan eenige, van eene stormsgewijze verovering eener stad onafscheidbare buitensporigheden over; hier en daar werden sommige voorwerpen weggeroofd, doch den volgenden dag aan derzelver eigenaars teruggegeven. Naardien Abdallah-Pacha den wensch had geuit om naar Egypte te vertrekken, zoo is hij, verzeld van den brigade Generaal Selim-Bei, naar Kaiffa gezonden en den 29sten Zilhidsche (29 Mei) op de goelet *Schahbaz-Dschihad* scheep gegaan, welk vaartuig den 3den Muharrem (2 Junij) in de haven van Alexandrie is aangekomen. Zoodra Z. H. de onderkoning van deszelfs komst was verwittigd, zond hij zijne eigene sloep met zijnen Kahwedschi-Baschi aan hem af. Abdallah-Pacha begaf zich met zijnen Kiaja en drie of vier personen van zijn gevolg in de sloep, en vervoegden zich onmiddelijk bij Z. H. den onderkoning, die hem met de aan zijnen rang van vizier passende eerbewijzen ontvangen en hem alle zijne misslagen vergeven heeft. Uit aanmerking van zijnen persoon is hij van het qarantaine houden ontheven geworden. Hij woont thans naast het Paleis van Z. H., in het Paleis dat voor de vreemdelingen is bestemd.» Volgens eene aan dit bulletin toegevoegde lijst zijn van den kant der Egyptenaren bij den storm tegen St. Jean d'Acre gesneuveld 1 Kolonel, 2 Luitenant-Kolonels, 2 Adjudant-Majoors, 3 Kapiteins, 15 mindere Officieren en 489 gemeenen, te zamen 512 man, en gekwetst 1 Kolonel, 1 Luitenant-Kolonel, 2 Majoors, 2 Adjudant-Majoors, 8 Kapiteins, 47 mindere Officieren en 1368 gemeenen, te zamen 1429 man.

PARIJS, 11 Julij.

Bij het zien der werkzaamheid, die in de onderscheidene militaire havens van Frankrijk wordt opgemerkt, alwaar een vrij groot aantal oorlogschepen worden gewapend en toegerust, heeft men gemeend dat de schepen bestemd waren om zich met de Engelsche vloten op den Taag en Schelde te vereenigen. Intusschen schijnt het niet het voornemen der Regering te zijn om naar het een of het ander dier punten eenige zeemagt op te zenden, of schoon wel de gezegde toerustingen geschieden uit de vreeze voor oorlog die het kabinet van Parijs beroert, niettegenstaande de verzekeringen, welke het niet ophoudt te geven, dat de vrede niet zal gestoord worden. Ten overstaan eener zoo geduchte mogendheid als Engeland, die voorzeker onze bondgenoot, maar nimmer een zeer trouwe bondgenoot zal zijn, beseft ongetwijfeld de heer de Rigny de noodzakelijkheid om aan onze marine eene ontwikkeling te geven, die door de restauratie in eenen jammerlijk ontramponeerden toestand was gelaten. Overrigens houdt men ook niet genoeg in het oog hoe zeer Rusland in de jongste vijftien jaren deszelfs zeemagt heeft vergroot, en aangezien in het geval van oorlog het ook te voorzien staat dat Engeland voorzigtig ter zijde treden en eene schijnbare neutraliteit in acht nemen zal, zoo moet Frankrijk alleen op zich zelven in staat zijn om tegen alle maritimie strijdkrachten van Rusland te worstelen. Om onze gedachten zamen te vatten, gelooven wij dat er geene hoegenaamde zake is van eene naar de Schelde of den Taag uit te zenden Fransche zeemagt, maar dat men in de vrees voor eenen onmiddelijk uit te barsten oorlog, ten gevolge der Engelsche-Fransche interventie in Belgie, zich tegen al wat gebeuren kan wil toegerust houden. Wij keuren alle die maatregelen van voorzigtigheid zeer goed, en vragen te gelijkertijd ons zelven af, hoe het komt dat men niet tot dezelfde maatregelen opzigtelijk onzer landarmee overgaat?

— Het protokol van den Hoogen Duitschen Bondsdag heeft alle de geruchten van ministerie-verandering, van welke sints eenigen tijd niet meer gesproken werd, weder in omloop gebragt. Gisteren sprak men reeds van het terugroepen van den Heer Soult, doch men had daarvan reeds zoo dikwijls gesproken dat wij er geen geloof aan hechteden. Hier echter bestendigt zich dit gerucht meer en meer. Men verzekert ons op eene stellige wijze dat den Maarschalk een renbode is toegezonden om hem het voorzitterschap van den raad aan te bieden, en men twijfelt niet of hetzelve is door den Maarschalk

aangenomen. De moeijelijkheid zoude dan zijn, het personeel van een nieuw ministerie zamen te stellen, met eenen oorlogsminister tot president. Zie hier wat, indien wij wel onderrigt zijn, voor het tegenwoordige deswegens zoude zijn beslist tot dat de besluiteloosheid, die zich elk oogenblik openbaart, de gevoelens weder zal hebben doen veranderen. De Heeren Thiers en Guizot zijn aangeduid om in de nieuwe zamenstelling deel te nemen; de eerste als minister van koophandel en openbare werken; de tweede als minister van openbaar onderwijs. De Heer d'Argout zoude het portefeuille van financien aanvaarden. De heeren Louis en Girod de l'Ain zouden aftreden, zoo als ook de Heer Montalivet die tot het beheer der civiele lijst zoude terugkeeren; de Heer de Rigny zoude zijn portefeuille behouden. Het hof schijnt eindelijk de noodzakelijkheid te gevoelen om niet in het onzekere te blijven, en uit de tegenwoordige werkloosheid te geraken.

MENGELWERK.

LA MÈRE DES SOLDATS.

Belangrijke bijzonderheden nopens deze merkwaardige vrouw zijn, door eene Engelsche dame, Mrs. LEE aan de redaktie van het prachtige jaarboekje *Forget me not* voor 1832 medegedeeld geworden. Het zal onzen lezers niet mishagen daarvan hier eene vertaling te vinden.

De ware naam der als *Mère des Soldats*, in *Parijs* en gansch *Frankrijk* met regt beroemde vrouw is MAUNOIR. Zij werd geboren te *Angers*, waar zij bij hare moeder inwoonde, welke destijds een zeer aanzienlijk vermogen bezat. Sedert hare vroegste jeugd had Mejufvrouw MAUNOIR zich aan de oefening van liefdadigheid gewijd, en met den aanvang der burgeroorlogen, bezocht zij de slagvelden om hulp aan de gekwetsten en troost aan de stervenden toe te brengen. Met haar korfje vol medicijnen en verkwikkende dranken, trotseerde zij de ijsselijkheden van zulk een tooneel en bragt aldus door niet het stelpen van wonden, en met het redden van vele slagtoffers, die anders door uitgeputheid onfeilbaar bezwijken zouden zijn. In die kommervolle tijden werden vier en zestig ongelukkige priesters in het Kasteel van *Angers* opgesloten, en moesten aldaar de hevigste folteringen van den dorst verduren. De *Mère des Soldats* beklom de wallen, en liet, door middel van touwen, wijn en water door de gebrokene vensterruiten aan de ongelukkige lijders toekomen. Hiervoor werd zij in de gevangenis geworpen, doch zelfs in dit verblijf van ellende achtte zij haar eigen droevig noodlot niet, en was alleen bedacht om hulp aan hare rampgenooten te verschaffen. Zij werd eindelijk door de eene of andere tegen-omwenteling, waarbij de bestaande bewindslieden door anderen vervangen werden, in vrijheid gesteld.

Hare moeder stierf, en alle hare bezittingen werden verbeurd verklaard. Hierop begaf Mejufvrouw MAUNOIR zich naar *Parijs*, in de hoop dat zij zich met de eene of andere godsdienstige maatschappij, welker hoofddoel de verpleging van kranken was, zoude kunnen verbinden. Ten huize van hare tante aangekomen zijnde, werd zij aangespoord zulk voornemen te laten varen, en derwijze te handelen als overeenkomstig met de waardigheid eener vermogende erfgename geacht werd. Dit werd uitdrukkelijk door haar geweigerd, en zij werd ten gevolge dezer weigering onterfd. Alvorens echter hare tante overleed, vermaakte zij alle hare bezittingen aan het gestigt, hetwelk hare nicht juist op dien tijd getracht had op te rigten.

Zij werd eerlang ontwaar dat, ingeval zij zich met de eene of andere geestelijke orde bepaaldelijk verbond, zij hierdoor hare liefdadige werkzaamheden zoude beperken. Zij wilde daarom hare eigene loopbaan volgen, en wijdde hare zorgen voornamelijk aan zieke of verarmde krijgslieden, en aan de zoodanigen, die niet behoeftig genoeg om toegang tot een hospitaal te vinden, en niet vermogend genoeg waren, om zich op eigene kosten de benoodigde geneesmiddelen en hulp te verschaffen. Edoch, de eerstgemelden zijn altijd het eerste voorwerp harer zorgen geweest, en van daar heeft zij den naam van *Mère des Soldats* bekomen. Zij bezocht hen niet alleen in de hospitalen, maar ook in de gevangenissen, zoowel om verkwikkingen en geneesmiddelen voor het ligchaam, als troost voor de ziel te bezorgen. Hierdoor is zij bezonder bekend, derwijze dat zij gemakkelijk toegang vindt tot plaatsen, waar niet iedereen zoo ligt toegelaten wordt. Telkens wanneer een ongelukkig soldaat om het een of ander misdrijf teregt wordt gesteld, neemt zij hare plaats in de regtzaal, met haar fleschje *eau de mélisse* in de hand, waarmede zij den beschuldigde opwekt en laaft. Op het oogenblik wanneer de veroordeelde uit de zaal gevoerd wordt, rent zij van daar, met eene gezwindheid, die, naar hare jaren en ligchaamskrachten, onbegrijpelijk is. De schildwachten, die haar kennen, laten haar door; de trawanten van het hof geven haar gaarne den vereischten doortogt, en zij bereikt schier ongemerkt de tegenwoordigheid des Konings. Hare voorspraak is op verre na altijd niet vruchteloos; want, vermits de krijgswetten in *Frankrijk* zeer streng zijn, omhelst men gaarne elke gelegenheid om eenige verzachting in het gewezene vonnis te kunnen brengen. Een paar voorbeelden zullen wij hier ten bewijze aanhalen.

Het eerste betrof eenen jongen man, die tot de krijgsdienst gedwongen, en van eene jeugdige echtvriendinne afgescheurd was geworden, met welke hij slechts eenige maanden verbonden was geweest. De tijding van het gevaarlijk ziek liggen zijner moeder en van de ophanden zijnde geboorte van zijn kind, noopte hem om voor eenigen tijd verlof te vragen en naar den schoot zijner familie terug te keeren, die ver in het zuiden van *Frankrijk* woonde. Hij was zoo gelukkig zijne moeder hersteld te vinden; maar juist toen hij gereed was om, na een verblijf van eenige dagen, de terugreis aan te nemen, werd zijne vrouw door eene ziekte aangetast, en hij stelde zijn vertrek uit om haar en haren zuigeling, zoo veel in zijn vermogen was, verzorgd te zien, hopende nog in tijds zijn regement te zullen kunnen bereiken, alvorens de tijd van zijn verlof verstreken zoude zijn. Om dit oogmerk te bereiken, was hij genoodzaakt buitengewone marschen te doen en groote vermoeijenissen te ondergaan; doch ondanks alle inspanning, werd hij door afmatting overmeesterd, en kwam acht dagen te laat. Hij werd als deserteur gevat, en veroordeeld om doodgeschoten te worden. Toen zijn vonnis werd uitgesproken viel de ongelukkige in onmagt neder, maar *la Mère des Soldats* was aan zijne zijde, en gaf hem eenig versterkend vocht in, terwijl zij hem eenige hoop evende woorden toefluisterde. Zij begaf zich met hare gewone snelheid naar de *Tuileriën* en verhaalde de zaak aan den menschlievenden LODEWIJK XVIII, die den beschuldigde niet alleen vergiffenis, maar ook zijne vrijstelling van de krijgsdienst schonk. Ik heb den brief gezien, waarin de familie van den jongen soldaat hare dankbaarheid aan hare weldoenster betuigt, en deze verhaalde mij, dat een jaarlijksch geschenk van geringe waarde ten bewijs verstrekte, dat deze familie haar niet vergeten had.

Het tweede voorbeeld was van meer ernstigen aard. Het betrof een fatsoenlijk jongeling die na eene reeks van verbitterende en honende bejegeningen van zijn hoogeren officier, eindelijk van dezen eenen slag bekwam. De jonge soldaat gaf eenen slag terug en deed den officier ter aarde storten. Hij werd in arrest genomen, en door eenen krijgsraad veroordeeld om binnen weinige uren doodgeschoten te worden. *La Mère des Soldats* snelde met eenen onbegrijpelijken spoed naar de *Tuileriën*, maar ongelukkig was de Koning, KAREL X destijds te *St. Cloud*. Zij verliet oogenblikkelijk het paleis en ontmoette den Hertog van K—T in zijn cabriolet. Hij vernam van haar de zaak, nam haar in zijn rijtuig, en reed in vollen draf naar *St. Cloud*, haar tevens zeggende, dat er geene hoop voor haren *protégé* was, alzoo de jonge en menschlievende Hertog de CH—S Zijne Majesteit reeds vergeefs om lijfsgenade voor den schuldigen gesmeekt had. Te *St. Cloud* aangekomen zijnde ontmoette *la Mère des Soldats* den Hertog de CH—S op den trap, en vernam van dezen edelman, dat de Koning bij voortduring onverbiddelijk bleef, alzoo de hier gepleegde misdaad nimmer vergeving vond. *La Mère des Soldats* bleef nogtans volharden, en werkte zoo krachtig op het gevoel des Konings, dat deze wankelde. Op dit oogenblik hoorde men het rollen van wagens en het getrappel van paarden. De arme veroordeelde werd naar zijne strafplaats gevoerd. *La Mère des Soldats* viel op hare knieën en riep, met zulk eene onwederstaanbare kracht, de godsdienst te baat, dat zij de vergiffenis des Konings verwierf. De Hertog de CH—S vlugtte met groote deelneming naar den uitslag van hare pogingen, en toen zij nog in de deur van 's Konings vertrek den Hertog toeriep; « *Pardon!* » zond hij ijlings eenen huzaar af om de voltrekking van het vonnis te verhinderen. Deze kwam in vollen galop op de strafplaats, op het oogenblik toen men den veroordeelde den doek voor de oogen had gebonden, en toen hij reeds geknield lag om den kogel te ontvangen. De vreugdekreten van zijne krijgsmakkers maakten hem bekend, dat hij gered was, en toen zij hem den doek van de oogen rukten, zeeg hij onmagtig neder. Zij droegen hem naar het hospitaal, waar hem eene koorts overviel, « maar," zeide zijne beschermster, « wij zullen hem weldra gezond maken."

Maar de hoogste eerzucht dezer buitengewone vrouw is het stichten van eene godsdienstige orde, en aan dit doel heeft zij haar gansche leven gewijd. Zij heeft hierover aan den Paus geschreven, en de volle toestemming van Z. H. tot het stichten eener orde bekomen. Dit konde zij echter, zonder de medewerking van den Aartsbisschop van *Parijs* niet ten uitvoer brengen, en deze prelaat heeft haar, zoo men denkt om staatkundige redenen, allen bijstand ontzegd. Zij blijft echter, met vergunning van den Paus den titel voeren van *la Superieure des Soeurs St. Famille*, en twee zusters beschouwen haar als de wettige bestuurderesse van hare werkzaamheden tot dezelfde oogmerken van liefdadigheid, aan welke de *Mère des Soldats* alle hare wereldsche belangen ten offer heeft gebragt.

Zoodanig is de geschiedenis dezer bewonderenswaardige vrouw. Elken dag ziet men haar nog den *Montmartre* op en afgaan, om hulp en troost in de militaire hospitalen te brengen. De soldaten zegenen haar, wanneer zij hunne casernes voorbijgaat, en van alle kanten hoort men het geroep *Bonjour, ma Mère!* De behoeftige klasse der bevolking heeft voor deze vrouw eenen eerbied, die aan godsdienstige eerbewijzing grenst.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 14den, het Nd. Am. Schip *Aurelia*, Kapt. THS. J. FOSTER, van *Gloucester*.

UITGEKLAARD.

Den 10den, de Nd. Am. Brik, *Caroline*, Kapt. M. A. PARSON, naar *Gloucester*; lading: 250 vaten Malassie.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.